



**BCN
PRODUC-
CIÓ
'09
ESPAI
CUB**

GEÒRGIA &
ALTRES QÜESTIONS

**Xavier
Ristol**

Del 14 de gener
al 28 de febrer 2010



Parla'm una mica de la situació de partida: delimites una zona d'excavació on es trobaven les antigues naus del recinte fabril de Ca l'Estruch, pagues a dos manobres d'origen georgià perquè es posin a cavar i ho enregistres tot amb una càmera de vídeo. Què buscaves?

El que és irrellevant. Em centro en el procés de representació de la cerca a través de l'elaboració d'una excavació arqueològica que desenvolupo en el mateix centre de producció de Ca l'Estruch on estava fent una residència de tres mesos. La situació que provooco ens situa –a mi i a dos personatges més– en un solar i vaig construint, a partir de les reaccions sobre el que hi trobem, una narració conjunta que discorre sobre l'estèril procés de cerca. La manera de treballar cedeix el protagonisme a l'altre i a allò fortuït, anecdòtic i quotidià, i es fixa en la seva capacitat de crear sentit.

Aquesta afirmació pot resultar molt nihilista. Per què parles d'esterilitat?

Aquesta afirmació la faig des de la perspectiva que em dóna haver conclòs el treball i quan focalitzo el que m'interessa de la cerca, que al cap i a la fi, no són els objectes ni les restes arqueològiques de les galeries subterrànies trobades, sinó les memòries creuades dels personatges. Quan parlo de l'esterilitat en el procés, em refereixo a la probabilitat escassa que l'excavació arqueològica obtingués resultats, en aquell emplaçament, d'una certa "rellevància", i, per tant, això ens podia condemnar a una cerca infinita.

La situació es desborda quan topeu amb la biga d'una volta soterrada i la direcció de Ca l'Estruch deté l'excavació i ordena tapar el forat per por que es produeixi un esvoranc. Anècdotes a part, fins a quin punt arriba el guió i fins on deixes la història en mans de la seva pròpia sort? Recorda molt al que provoca Rossellini a *Viaggio in Italia*, en l'escena de Pompeia.

No conec el guió. La proposta parteix de certes coincidències en l'espai i el temps que, de manera intuïda, identifico com a generadores del projecte. Sense una imatge clara del resultat final, despliego els elements que em semblen necessaris per al desenvolupament de l'acció. Treballo des de la convenció que un cert sistema de lògica narrativa ho condueix. Sé quan estic dins i sé quan estic fora.

Respecte a la semblança amb l'escena de Pompeia, et diré que sí, efectivament, hi remet en tant que l'escenografia és anàloga i la posició del director envers els actors també.

El vídeo està estructurat en tres actes, en la tradició del teatre clàssic. Quines han estat les qüestions principals que has tingut en compte en la tria d'aquesta solució per al muntatge final?

És una solució formal que adopto a l'hora d'editar la peça videogràfica. Durant l'edició de l'obra, identifico aquestes tres parts que ordenen la peça. És una estructura clara, la seva neutralitat em dóna el poder d'emfasitzar el diàleg entre els personatges. I tot això és el que s'acaba recollint en el material final que produeixo, que és el text teatral.

Dos georgians, un antic recinte fabril... ¿T'estaves plantejant un discurs sobre precarietat, cos, treball i deslocalització de la producció en la línia de gent com Santiago Sierra, o les intencions eren unes altres?

No, aquest no era el plantejament inicial, tot i que sóc conscient que es pot fer una lectura de l'obra des d'aquesta òptica, a causa de l'elecció de l'escenari i els personatges. Ara bé, la peça no queda al marge d'aquestes qüestions. L'acció prefigura un marc de treball comú entre personatges de diferents procedències que s'organitzen per elaborar una experiència conjunta. Com ja he dit abans, el procés de cerca representat a través del mètode arqueològic em servia per parlar en clau d'humor de l'individu i de les seves experiències; des de la perspectiva que hi ha en l'espai situat entre el fet i la ficció.

En el procés de definició del seu display expositiu has valorat diferents opcions per parlar del procés arqueològic. Crec que finalment has optat per editar un llibret. Quin paper té aquest element en el conjunt del projecte?

El format paper actua, aquí, com a memòria del procés de construcció discursiva del projecte. Amb la introducció al llibret del text teatral, entre d'altres continguts, abordo allò que en l'excavació resta invisible a l'ull de l'espectador. La veu del narrador relata amb precisió gairebé científica allò que s'esdevé, de la mateixa manera que l'arqueòleg descriuria les seves troballes. L'encreuament de diverses pràctiques dóna lloc a una obra que perd la seva relació immediata amb la realitat i es desplega com una ficció.



CAT.> Fotograma Geòrgia & altres qüestions 07:02 min.
CAST.> Fotograma Georgia & otras cuestiones 07:02 min
ENG.> Still frame from Georgia & Other Questions 07:02 min.



CAT.> Fotograma Geòrgia & altres qüestions 05:02 min.
CAST.> Fotograma Georgia & otras cuestiones 05:02 min
ENG.> Still frame from Georgia & Other Questions 05:02 min.

CAT.> Document videogràfic
CAST.> Documento videográfico
ENG.> Video document

Háblame un poco de la situación de partida: delimitas una zona de excavación donde se levantaban las antiguas naves del recinto fabril de Ca l'Estruch, pagas a dos peones de origen georgiano para que se pongan a cavar y lo grabas todo con una cámara de vídeo. ¿Qué buscabas?

Lo irrelevante. Me centro en el proceso de representación de la búsqueda a través de la elaboración de una excavación arqueológica que desarrollo en el mismo centro de producción de Ca l'Estruch donde estaba realizando una residencia de tres meses. La situación que provoqué nos sitúa –a mí y a dos personajes más– en un solar y voy construyendo, a partir de las reacciones sobre lo que encontramos, una narración conjunta que discurre sobre el estéril proceso de búsqueda. El modo de trabajar cede el protagonismo al otro y a lo fortuito, anecdótico y cotidiano, y se fija en su capacidad de crear sentido.

Esta afirmación puede resultar muy nihilista. ¿Por qué hablas de esterilidad?

Esta afirmación la hago desde la perspectiva que me da haber concluido el trabajo y cuando focalizo lo que me interesa de la búsqueda, que al fin y al cabo, no son los objetos ni los restos arqueológicos de las galerías subterráneas encontradas, sino las memorias cruzadas de los personajes. Cuando hablo de la esterilidad en el proceso, me refiero a la escasa probabilidad de que la excavación arqueológica obtuviera resultados, en aquel emplazamiento, de una cierta “relevancia”, y, por lo tanto, esto nos podía condenar a una búsqueda infinita.

La situación se desborda cuando encontráis la viga de una bóveda sepultada y la dirección de Ca l'Estruch detiene la excavación y ordena tapar el agujero por miedo a que se produzca un socavón. Anécdotas aparte, ¿hasta qué punto llega el guión y hasta dónde dejas la historia en manos de su propia suerte? Recuerda mucho a lo que provoca Rossellini en *Viaggio in Italia*, en la escena de Pompeya.

No conozco el guión. La propuesta parte de ciertas coincidencias en el espacio y el tiempo que, de modo intuitivo, identifico como generadores del proyecto. Sin una imagen clara del resultado final, despliego los elementos que me parecen necesarios para el desarrollo de la acción. Trabajo desde la convicción que un cierto sistema de lógica narrativa lo conduce. Sé cuándo estoy dentro y sé cuándo estoy fuera.

Respecto al parecido con la escena de Pompeya, te diré que sí, efectivamente, remite a ella en tanto que la escenografía es análoga y la posición del director hacia los actores también.

El vídeo está estructurado en tres actos, en la tradición del teatro clásico. ¿Cuáles han sido las cuestiones principales que has tenido en cuenta en la elección de esta solución para el montaje final?

Es una solución formal que adopto a la hora de editar la pieza videográfica. Durante la edición de la obra, identifico estas tres partes que ordenan la pieza. Es una estructura clara, su neutralidad me da el poder de enfatizar el diálogo entre los personajes. Y todo ello es lo que se acaba recogiendo en el material final que produzco, que es el texto teatral.

Dos georgianos, un antiguo recinto fabril... ¿Te estabas planteando un discurso sobre precariedad, cuerpo, trabajo y deslocalización de la producción en la línea de gente como Santiago Sierra, o las intenciones eran otras?

No, este no era el planteamiento inicial, aunque soy consciente de que se puede hacer una lectura de la obra desde esta óptica, debido a la elección del escenario y los personajes. Ahora bien, la pieza no queda al margen de dichas cuestiones. La acción prefigura un marco de trabajo común entre personajes de distintas procedencias que se organizan para elaborar una experiencia conjunta. Como ya he dicho antes, el proceso de búsqueda representado a través del método arqueológico me servía para hablar en clave de humor del individuo y de sus experiencias; desde la perspectiva que hay en el espacio situado entre el hecho y la ficción.

En el proceso de definición de su display expositivo has valorado distintas opciones para hablar del proceso arqueológico. Creo que finalmente has optado por editar un libro corto. ¿Qué papel desempeña este elemento en el conjunto del proyecto?

El formato papel actúa, aquí, como memoria del proceso de construcción discursiva del proyecto. Con la introducción en el libro del texto teatral, entre otros contenidos, abordo lo que en la excavación sigue siendo invisible al ojo del espectador. La voz del narrador relata con precisión casi científica lo que ocurre, del mismo modo que el arqueólogo describiría sus hallazgos. El cruce de varias prácticas da lugar a una obra que pierde su relación inmediata con la realidad y se despliega como una ficción.

Talk to me a little about the situation you first set up: You set out a dig zone which encompasses the site of the former Ca l'Estruch factory buildings, you pay two Georgian labourers to start digging and you record it all with a video camera. What were you looking for?

I was looking for what is irrelevant. I concentrate on the process of representing the search through the creation of an archaeological dig that I carry out in the Ca l'Estruch production centre, where I was doing a three-month internship. The situation I cause positions us – myself and two other characters – on a piece of ground, constructing a joint narration which speaks about the sterile search process and is based on the reactions to what we find there. The way of working concedes prominence to the Other and to the fortuitous, the anecdotic and the ordinary, seizing upon their capacity to create meaning.

That statement could be extremely nihilistic. Why do you speak of sterility?

I make that assertion from the perspective I get from having finished the work and from bringing into focus what really interests me about the search, which, in the end, is not the archaeological objects or the remains of underground galleries that were discovered, but rather the assortment of crossed memories produced by the characters. When I speak of sterility in the process I refer to the scant probability that an archaeological dig in that location would achieve results of a certain “relevance” and, consequently, that this could condemn us to an eternal quest.

The situation gets out of hand when you come across the beam of an underground vault and the people in charge of Ca l'Estruch stop the dig and order the excavation to be filled in for fear of unearthing a huge cavity. Anecdotes apart, where does the script end, and up to what point do you leave the story in the hands of its own avatar? It's highly reminiscent of what Rossellini does in *Viaggio in Italia*, in the Pompeii scene.

I don't know the script. The proposal starts out from certain coincidences in space and time that I intuitively identify as generators of the project. While not having a clear idea of the final result I unfold the elements I think are necessary for the action to develop. I work from the conviction that a certain system of narrative logic will drive it. I know when I'm in and I know when I'm out.

As regards the similarity to the Pompeii scene, I would say that, yes, it's very reminiscent inasmuch as the scenography is comparable, as is the position of the director with respect to the actors.

The video is structured into three acts, in the tradition of classical theatre. What were the main factors that you took into account when choosing this solution for the final editing?

It's a formal decision that I take when I come to edit the video. During the editing I identify these three parts which lend order to the piece. It's a clear structure and its neutrality enables me to emphasise the dialogue between the characters. And all of this is what in the end is brought together in the final material I produce, which is the theatrical text.

Two Georgians, the site of a former factory... Were you setting out a discourse on precariousness, body, work and the dislocation of production along the lines of people like Santiago Sierra, or were your intentions otherwise?

No, that wasn't the initial approach, though I'm aware that a reading can be made of the work from that point of view because of the choice of setting and the characters. The piece is not distanced from these issues however. The action prefigures a common working framework between characters from different origins who organise themselves to create a common experience. As I said before, the search process represented through the archaeological dig method enabled me to speak in a humorous tone about the individual and his experiences; from the perspective that exists in the space between fact and fiction.

In the process of defining the expository display you assessed different possibilities to talk about the archaeological process. I believe you finally opted to publish a small book. What role does this element play in the project as a whole?

The paper format acts here as a record of the process of discursive construction of the project. By introducing the theatrical text in the book, among other contents, I address that which is invisible to the spectator's eye in the dig. The narrator's voice relates what's happening with an almost scientific precision in the same way as an archaeologist would describe his discoveries. The crossing of various practices gives grounds for a work which loses its immediate relationship with reality and unfolds as a piece of fiction.